

силно: Но пакъ прайданадежда ѿкъ подпомагаше.

Надъше сея тѣснѣ да намътри рыцаря де Трамблеяга оздравѣлъ и готовъ да тръгне.

— Могъ ли да влѣзъ? — Попыта.

— Можеш отговори Яковъ съ нисъкъ гласъ.

Момата отвори вратата и първийтъ ѿ погледъ ся стрѣляхъ къмъ одрътъ.

Рицарьтъ ся намѣрваше още на него дѣлоко дѣлоко спящъ, и само бѣдавина повече отъ вчерашнѣтъ покрываше лицето му.

— Янка разбрат дутакъ си ме състоянието на Раула станало много по-лоше.

— Какъ мнѣ нощесь, — попыта, злѣ ли?

— Злѣ и мнѣ, злѣ, госпожице, отговори слугата.

— Че казва си слуга?

— Комай тугаъ ся подиръ твоего отъяване, госпожице, горкыйтъ ми господарь пламъкъ като огъвъ бѣлуваше, не бѣше на себе си и не на позаваше вече; говореше непрестанно и изговареше съ силень гласъ най наудничявы и безсвързны думы. После жалко по жалко настѣдва съвършенно отгмалняване страшногѣ това случение и найе после нѣщо за два часа рицарьтъ заспа и глѣкнѣта нѣсега се еше глѣкнѣлъ.

— Амь сега гашо да ся шаш, примѣлви Янка.

— Азъ чакахъ вы да слѣзите, госпожице, та да идѣ да повыкамъ единъ лѣкаръ отъ св. Германъ.

— Ей, наистинъ, да идите.

— До колкото можѣхъ снощи да присмѣтъхъ разстоянието не ше да е далечъ.

— Ако побръзвашъ, ше да си тука прѣди единъ часъ.

— Нати минугъ ше да изгубѣмъ каза Яковъ.

И дѣто дума тамъ и дѣло, отвори тугаъ ся прустнытъ врата, които Янка заключи подиръ него, шомъ той слѣзе низъ сълѣтъ.